

ע"פ 4618/10/15 - שאול בר נוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 4618-10-15 בר נוי נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת טלי חיימוביץ
המעורר: שאול בר נוי
נגד
המשיבה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אתי לוי

פסק - דין

ערעור על פסק דין (הכרעת דין וגזר דין) של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו מיום 21.9.15 בתיק 12358065 (כב' השופט אתי הרמלין), לפיו הורשע המערער בעבירה של חניה בניגוד להוראות תמרור, לפיו החניה מותרת לפריקה וטעינה בלבד, ולסוג רכב מסויים, ונגזר עליו קנס כספי בן 500 ₪, שהוא גבוה מהקנס המקורי.

המערער לא כפר בביצוע החניה בניגוד להוראות התמרור, אך טען להגנתו, כי קבלן אתר הבניה חונה במקום באופן קבוע, ברכב פרטי, ואינו נקנס, למרות שאינו עומד בכללי התמרור. המערער אף הלן על כך, שהדו"ח נרשם לו בעקבות פנייתו של הקבלן לעירייה, על מנת לפנות עבור עצמו את מקום החניה. המערער טען לאכיפה בררנית, והציג במהלך הדיון תמונות של רכבו של הקבלן עומד במקום החניה נשוא הדיון.

בית המשפט קמא קבע בהכרעת הדין, כי טענה להגנה מן הצדק נבחנת בניקיון כפיו של הטוען. במקרה זה מדובר בחניה מתריסה שנעשתה באופן מכוון, בניגוד לחוק, ובתמונות הדו"ח אף נראה הנאשם נשען באופן מתריס על רכבו ונמנע מהזזתו. די בכך כדי לדחות את טענתו להגנה מן הצדק. עוד נקבע, כי חניה של הקבלן בשטח המוקצה לפריקה וטעינה, בעת ביקור באתר, מצויה בדרגת חומרה נמוכה יותר מחניה של אחר, גם אם מבחינה פורמלית מדובר באותה עבירה, שהרי הקבלן יכול להזיז את הרכב מהמקום כשמגיע רכב עבודה.

לפיכך, לא מצא בית המשפט קמא, כי מתקיימת במקרה זה אפליה בדרגה המצדיקה ביטול כתב אישום, והעלאת הטענה בידיים לא נקיות, מצדיקה דחייתה.

בית המשפט קמא גזר על המערער קנס כפול מסכום הקנס המקורי, נוכח התנהגותו המתריסה, שנועדה לחנך את העירייה לרשום דו"חות גם לקבלן. מכאן, שמדובר בעבירה מכוונת ולא מתוך הכרח.

המערער מלין על הרשעתו, וחוזר על טענותיו לאפליה בינו לבין הקבלן. לטענתו, הקבלן מנצל לרעה את הנחיות עמוד 1

העיריה, לאכוף בין השעות 8.45-10.00 בלבד, וגורם לכך שעוד לפני המועד הרשום בתמרור, דהיינו בשעה 08.45 יגיע פקח לאכוף נגדו את התמרור, רק על מנת לפנות את מקום החנייה לקבלן. לטענתו, הוראות העיריה מייצרות אבסורד, שכן תלונה ניתן להגיש לפני ביצוע העבירה (דהיינו לפני השעה 9.00), ואכיפת תנאי התמרור והשלט מתבצעים עד השעה 10.00. מכאן, שאין אפשרות להתלונן על הקבלן שמחנה רכב לאחר ביקור הפקח ופינוי הרכב הפרטי, למרות שהתמרור תקף בשעות 09.00 - 15.00.

לטענת המערער, במהלך פרשת הראיות הוצגה תמונתו של רכב הקבלן חונה בתחום האיסור, ומשאית שנתנה שרות לקבלן פורקת חומרי בניה ברקע, תוך חסימת הרחוב. בכך נסתרת קביעתו של בית המשפט קמא, כי הקבלן יכול להזיז את הרכב אם יגיע רכב עבודה, שהרי אינו עושה כך.

במהלך הדיון הוסיף המערער וטען, שחנייתו במקום נעשתה כדי לקדם את האינטרס הציבורי, ואין לראות בה משום התרסה. הקבלן מאידך, לא שילם כלל עבור החניה ולמרות זאת התמרור עדיין מוצב במקום.

ב"כ המשיבה עתרה לדחות את הערעור מנימוקי בית משפט קמא. לטענתה, הקבלן אף הוא נקנס בדו"חות.

לפיכך, התבקשה ב"כ המשיבה להציג פירוט דו"חות חניה שניתנו לרכב שברולט שמספרו 53-090-70, ועל פי ההודעה שהגישה, ניתנו לרכב זה שבעה דו"חות, רק אחד מהם, בכתובת נשוא הדו"ח הנדון (רח' פרוג 32) בתאריך 8.2.15, ויתר הדו"חות, בכתובות אחרות באותו רחוב.

המערער מצידו עותר שלא לייחס כל חשיבות לדו"חות אלה, שכן מדובר בדו"ח בודד ברחוב פרוג 32, אשר הופק כשלושה חודשים לאחר הדו"ח נשוא הערעור, ודו"חות נוספים לאחר שנה ויותר. עוד טען, כי הקבלן אינו משלם את הדו"חות.

לאחר ששמעתי את הצדדים, ועיינתי בחומר הראיות, נחה דעתי כי דין הערעור להתקבל.

איני סבורה כי מתקיימת טענת האפליה במובנה הטהור, דהיינו, באופן המצדיק ביטול כתב אישום.

עם זאת, מהנסיבות שהוכחו, אני סבורה כי היא מתקיימת במידה המצדיקה הקלה בעונש.

המערער הציג מספר תמונות המלמדות על כך שהקבלן חונה במקום, ואף מהראיות עולה כי הוא מזמין את פקחי העיריה כדי לאכוף את התמרור, והם נענים לכך באופן מיידי.

מאידך, מעולם לא ניתן לקבלן דו"ח חניה בגין רכבו הפרטי, אשר חנה שלא כחוק במקום, כעולה מהתמונות שהציג המערער (מפירוט שהגישה העיריה עולה כאמור כי הפעם היחידה בה קיבל הקבלן דו"ח חניה בכתובת נשוא השלט, היתה במועד שהוא מאוחר בשלושה חודשים לדו"ח נשוא הערעור). זאת למרות שהמערער עצמו כן ניסה להזמין את הפקחים כדי לאכוף את העבירה של הקבלן.

התנהלות זו מעוררת תחושה לא נוחה, ביחס לפעולות האכיפה של המשיבה.

אוסף, כי אני סבורה שיש מקום לאבחנה שערך בית המשפט קמא, בין דרגות החומרה של שתי העבירות (חניית רכבו של הקבלן מול חניית רכבו של המערער), שכן, בשני המקרים מתבצעת עבירה, ובשני המקרים על המשיבה לאכוף אותה, ללא אפליה.

התמרוך לא נועד כדי לשמש חנייה לרכב פרטי, גם אם הוא רכבו של הקבלן.

לכן, הגם שיש להסתייג מאופן פעולתו של המערער, אשר לא הסכים להזיז את רכבו לבקשת הפקחים, גם טיפולה של המשיבה בעניין אינו משביע רצון, ולא היה מקום לטעמי להעניש את בחומרה יתירה בגין מחאתו.

אשר על כן, אני מקבלת את הערעור באופן חלקי, ומעמידה את שיעור הקנס על 150 ₪, לתשלום תוך 60 יום מהיום.

ניתן היום, י"ב אדר א' תשע"ו, 21 21 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.